

Tanti Mița, de la 3, a devenit, dintr-odată, rece și distantă când mă întâlnește. De felul ei politicoasă și amabilă, capabilă să-mi ocupe – „ca din întâmplare” – mai bine de 30 de minute din viață, zilnic, cu istorisiri de tot felul, cu ultimele ei impresii despre orice (din care să nu vă imaginați că lipsesc presante și fierbinți probleme ale lumii!), acum pare de nerecunoscut. Strategiile mele abile de a evita orice întâlnire cu dumneaei și de a scăpa de corvoada unor discuții zilnice inutile nu mai sunt necesare. Acum, mă evită ea.

Zilele trecute nu mai rabdă „embargoul” autoimpus și mă abordează cu infinite precauții. „Ce ne facem, de-acum?”, mă întreabă de parcă sfârșitul lumii a avut loc ieri, ea i-a supraviețuit, iar eu încă nu am aflat că s-a petrecut. Privirile mele nedumerite cer, evident, lămuriri și, înainte să apuc să deschid gura, continuă: „Păi să-mi spui ce armă ai acasă, că nu mai am încredere în dumneata!”

Carevasăzică, tanti Mița a citit presa românească (cum de mi-am imaginat că va rata știrea asta!) și s-a convins, astfel, că de buna noastră vecinătate și respectul reciproc s-a ales praful. De la un pistol pe care, prin lege, l-aș putea lua acasă. Că mă gândesc că nu-și imagina că vin cu vreun tanc în parcare din fața blocului să-l pripășesc lângă Loganul vecinului ei, tot de la 3, a cărui stare fizică o inspectează de zor la diferite răstimpuri, și nici cu

Maior
Florin ȘPERLEA
fsperlea@yahoo.com

Tanti Mița și pistolul

vreo mitralieră sau A.G., cu cifrele lui cu tot, deși ea oricum nu face diferențe între „drăciile” astea... Ar trebui să spun și eu, precum cinicul Diogene, care constatase – dezamăgit de refuzul unui prieten, dornic să-i caute tovarășia, de a purta cu sine o scrumbie, așa cum i se ceruse, ca semn al amicitiei lor astfel pecetluite – cât de ușor se poate împiedica o posibilă prietenie de o simplă scrumbie, că prietenia mea cu tanti Mița a stricat-o... un pistol. Pe care nu-l am și pe care nici nu știu dacă îl voi aduce vreodată acasă.

Tanti Mița mă știe om de încredere. „ție îți spun, că am încredere în dumneata! Ești militar!”, îmi zicea, uneori, potopindu-mă cu tot soiul de amănunte despre lucruri care nu mă interesau cu niciun chip. Zadarnică orice încercare de a o opri. Acum însă, nu mai are încredere, fiindcă, printr-o lege, îmi pot lua pistolul acasă.

De un individ care i-a furat într-o lună toată pensia din geantă nu i-a fost teamă, că habar nu a avut când i-a tăiat poșeta profesionist, cu un cuțit „marfă”, de presupus purtat „legal” și... în afara programului! De hoțul care i-a intrat în casă acum două luni nu prea s-a sinchisit, amuzându-se de zor că ea e în pas cu lumea și „lucrează cu băncile”. De-un zărghit de puștan, care alerga câinii vagabonzi prin curtea blocului, cu un pistol cu aer comprimat, șterpelit de la taică-său, mi s-a plâns mie, dar l-a iertat, „că n-are minte”... De măcelarul care, furios că nu se mai hotărăște odată ce bucată de carne să cumpere, plimbându-l fără rost printre galantare, i-a arătat, amenințător, în exercițiul funcțiunii fiind, cuțitul, s-a „spovedit” la soborul de babe din curtea blocului și, cu simț civic recent dobândit, au decis, toate, să boicoteze măcelăria de peste drum. Le-a finit două zile fronda...

Însă ipoteticul meu pistol i-a furat liniștea.

Pe tanti Mița am văzut-o ieri din nou. Iradia de bucurie. „Să știi că știu! E doar un proiect de lege, hai că te-am bănuț de pomană!” și a apăsă într-un fel anume pe cuvântul „proiect”, dar ce mai contează când tanti Mița e atât de fericită!

Linia de miră

Un ofițer italian, întâlnit în Irak, mi-a evocat – cu ocazia unui dialog purtat la masa de seară, în baza militară multinațională –, experiența sa de profesionist trimis în misiune pe teritoriul albanez. Nu singur, evident, ci în cadrul contingentului menit să readucă liniștea într-o țară terorizată nu de altcineva decât de foștii militari, treziți peste noapte șomeri, aruncați în stradă fără nicio minimă măsură de protecție socială.

Așa am aflat, cu uimire cum un foarte bun comandant de mare unitate a ajuns nici mai mult, nici mai puțin decât șeful uneia dintre cele mai puternice bande – specializată în tot ceea ce putea constitui un trafic profitabil pentru cei interesați în menținerea dezordinii publice, a haosului, a instabilității, a fugii de democrație, fie chiar și spre o soluție militară tipică mai degrabă Americii Latine.

Italianul, stilat, obișnuit să deguste cu finețe vinul aflat la dispoziție pe masă, nu a ezitat să-mi sugereze rolul pe care l-a avut, în toată această degingoladă națională, o anumită rețea străină, specializată în tot ceea ce știe, de regulă, James Bond. Mesajul implicit mi s-a părut limpede. Nici o dezbinare națională, inițial gândită, apoi

i-au convins pe marii scenariști că, în anumite părți ale bătrânului continent, numai victimele unei repressiuni sângeroase pot inflama opinia publică internațională și zdruncina convingerile a milioane de anonimi naivi...

Ofițerul italian mi-a pomenit apoi de Tirol, unde majoritari sunt vorbitorii de limbă germană.

Colonel dr. Ion PETRESCU
ionpetrescu@yahoo.com

ARTA DEZBINĂRII*

mocnită, uneori adusă inteligent la faza vitriolantă, nu este deloc întâmplătoare.

După cum nici o secesiune nu se face ca urmare a acumulării unor orgolii naționale, ci, întotdeauna, ca urmare a stimulării sale în timp, inclusiv economic. Studii atente

L-am întrebat atunci de ce pe fiecare casă particulară flutură steagul național. Mi-a răspuns cu ochii lucind de mândrie: Pentru că trăiesc pe pământul Italiei! Și asta este bine să nu se uite...

Între Tirolul de Nord, aflat pe teritoriul austriac, și cel de

Sud, situat în zona italiană, granița dintre Austria și Italia este marcată doar de o pancartă albastră, cu stelele Uniunii Europene. Nici urmă de polițiști de frontieră, vameși sau alte autorități locale.

Și totuși italienii țin ca steagul lor național să fluture pe fiecare casă. Europeni, euroșeni, dar prudența Romei, fie ea și simbolică, nu este întâmplătoare. De ce oare?

*File dintr-un JURNAL (NE)CENZURAT – episodul 6

LA ÎNCHIDEREA EDIȚIEI

Centrele Militare – la vârsta deplinei maturități

A doua jumătate a lunii februarie a adus o efervescentă deosebită la centrele militare județene, zonale și de sector, instituții care au pășit al 40-lea prag al existenței. Data oficială înscrisă în „actele de naștere” este 17 februarie 1968, moment în care vechile „comisariate militare” au predat ștabela noilor entități. Schimbarea nu a fost numai una onomastică, iar personalul militar și civil care a încadrat de-a lungul timpului aceste structuri și-a adus o contribuție remarcabilă la evidența și repartizarea resursei umane și materiale necesare organismului militar.

Prin munca și profesionalismul celor încadrați în aceste structuri s-a creat o valoroasă tradiție ce a contribuit eficient la consolidarea relațiilor dintre armată și societate – se precizează în Ordinul șefului Statului Major General, emis cu acest prilej.

Noua etapă de evoluție a armatei, în care s-a trecut la profesionalizarea resursei umane, ridică în calea centrelor militare noi provocări, în special

transformarea către o nouă arhitectură structurală și funcțională, dar și de mutații profunde de mentalitate, pentru creșterea eficienței procedurilor de lucru și pentru fluidizarea relațiilor cu autoritățile administrației publice locale, în scopul atragerii unui număr cât mai mare de tineri către cariera militară.

Evocarea acestei frumoase aniversări constituie nu doar un prilej de mândrie și satisfacție profesională, ci și o motivație pentru proiectarea acestei instituții la nivelul noilor parametri de performanță.

Fiiți demni de înaintașii voștri, manifestați-vă prin muncă recunoștința pe care le-o datorați, continuați să îmbogățiți tradițiile centrelor militare!

Consacrați-vă inteligența și puterea de muncă promovării profesiei militare și completării structurilor militare cu resurse umane și materiale la mobilizare și război!

Cu prilejul sărbătoririi a 40 de ani de la înființare, vă felicit și vă urez multă sănătate și succes în realizarea obiectivelor propuse! sunt ideile cuprinse în Ordinul șefului SMG.

Iar ca un semn al respectului pentru eforturile celor ce au lucrat și lucrează în aceste centre, începând cu 17 februarie, blazonul lor s-a împodobit cu EMBLEMA DE ONOARE a STATULUI MAJOR GENERAL.

Alăturăm urările noastre, adăugând: La mulți ani, către cea de-a 50-a aniversare!

Locotenent-colonel Leonard MOCANU

NO COMMENT

Directorul Trustului de Presă al Ministerului Apărării: colonel dr. Ion PETRESCU

Observatorul militar

ADRESA REDACȚIEI:

București, Bulevardul Unirii nr. 57, bloc E4, sector 3, O.P. 4, C.P. 4-159, Cod 741382. Tel./fax 327.52.91, tel./fax 327.52.61

● Redactor-șef: colonel Francisco Stoica, tel. 327.24.40
● Redactor-șef adjunct: maior Gheorghe Vișan, tel. 327.52.90
● Secretar de redacție: căpitan Viorel Amzărescu, tel. 322.67.92
REDACTORI: ● căpitan Dan Scutaru ● locotenent Constantin Piștea ● Irina-Mihaela Nedelcu ● ing. Mihail Ricinschi ● Bogdan Oproiu ● Marilena Georgescu ● Cecilia Sfetcu.

TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ:
Florin Bărbulescu, Corneliu Popa, Roxana Matei, Maria-Ioana Gal;
CORECTURĂ: Valeria Ionescu, Oprina Melciuiu, Elena Potoroacă;
PROCESARE TEXTE: Doina Mocanu, Petruța Rusu;
FOTOREPORTAJ: Eugen Mihai, Petrică Mihalache, Cătălin Ovrei.
DIFUZARE: Rodica Dincă.

Săptămânalul nostru este la poziția 2011 în Catalogul RODIPET. Taxele postale – achitate conform aprobării D.G.P.T.C nr. 137/8598-1980.

ABONAMENTE la tel.: 021.327.52.60 int. 160
Cont: RO56TREZ70320360150XXXXX

Închiderea ediției
– luni, ora 10.00

ISSN1223-3641.
00399. C. 274/2008

© Reproducerea integrală sau parțială a textelor și fotografiilor se poate face doar cu indicarea sursei.

Tiparul executat
la S.C. R-WEP S.C.S.